

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН КУЧЕШКА ДУПКА

chitanka.info

Сто и петдесетте коня бяха залепили колата за шосето. Дървета и селски къщи прелитаха край мен като сиви метеорити, загубени в светлинния блясък на слънчевия диск. Единствено от време на време, трактор или камион ме караше да намалявам скоростта. Но удоволствието беше неописуемо. Харесвах да пришпорвам звяра.

Подминах отбивката за Ябланица и паднах на 40, защото долу в лявата дъга на завоя обикновено дремеха куки. Да, и този път не се излъгах. Черният звяр триумфално мина покрай тях, спазвайки ограничението. А след това педала на газта отново хлътна под крака, с доволен рев от страна на двигателя. На стрелките поех наляво към Златна Панега. Това е може би най-любимия ми край от България. Малки и уютни селца сред чиста природа, реката, добродушни селяни.

Намалих скоростта и свалих стъклото до край. Навлязох в Петревене. Малко след кръчмата в центъра на селото погледнах в лявото странично огледало. Видях траурна процесия, покрай която преди минута би трябвало да съм минал. Но не бях...

Най-отпред вървеше попа с черно расо и калимявка. Зад него едър прегърбен селянин носеше портрета, явно на починалия, а след него друг с кръст в ръка. Голям и черен кръст. Черен като земята, която щеше да погълне ковчега, носен от шестима цигани. Зад този авангард се виеше и процесията. Мъже, жени, деца, пристъпваха бавно с наведени глави. Слънцето прежуляше. Виждах капчиците пот, които влизаха в очите на опечалените. Виждах праха, които се вдигаше от тътрещи се крака...

Някак неусетно бях спрял и гледах в огледалото. Излязох и затръшнах вратата на колата. Портретът на починалия, който носеха след венеца бе достатъчно далеч, за да не видя лицето, единствено разбрах, че е млад човек. А и сякаш в процесията имаше хора на средна възраст... ученици, изобщо млади хора. Нещо ме стегна в гърлото и с тръсване на главата се качих обратно в колата и потеглих. В огледалото нищо не се виждаше.

След половин час спрях пред старата къща, която дядо ми навремето бе построил. Малка къща, но с прекрасно разположение — на края на селото, гледаща към дол с пресъхнала вада. Отвъд вадата се издигаше склона и започваше гората. Изключително тихо, спокойно и уединено място, на което обичах да почивам от време на време и да си

спомням детските дни, когато прекарвах летните ваканции тук с баба и дядо.

Съблякох се до кръста и се измих на чешмата на двора, а след това окастрих двата чемширови храста до нея, за да не се спотаяват змии под тях. След това облякох чиста риза и отскочих до съседите за кофичка домашно кисело мляко и няколко яйца. Когато се върнах се бе здрачило вече и щурците пееха в тревата, мигаха звезди, а сърпа на луната прорязваше небето и сякаш гонеше слънцето, което отстъпваше на запад.

Сложих тигана на котлона, а след като се загоря, и парче сланина. След като се стопи, чукнах яйцата и не след дълго имах готови яйца по панагюрски. Около 23:00 ч. вече приключил с вечерята, просто стоях на голямата веранда, слушах нощта и пушех. Спокойствие. Само далечен лай на някой куче прорязваше тишината. Изтъркаля се камъче от пътеката. Сигурно котка се разхождаше и търсеше полски мишки. След това чух драскане по циментовата пътека, водеща към стълбите на верандата.

Обърнах се и, слабо казано е, скочих. Едва крепящо се по стълбата се качваше момиче, сякаш претърпяло катастрофа. Косата бе на места мръсна и сплъстена, падаше пред лявото му око, а дясното гледаше сякаш в нищото. Голите части на ръцете бяха посинели, под ноктите имаше кръв. Беше с официална рокля, която бе скъсана на места и изцапана.

— Хей, какво е станало? — извиках аз и я настаних на стола, на който допреди секунди спокойно седях и отпивах пиене, съзерцавайки нощта.

Сякаш момичето изхриптя. Нищо не каза. Зениците ѝ също не мръднаха. Килна се на стола и реших, че е по-добре да я внеса. Вдигнах я на ръце и в този миг се чу първия гръм и капки дъжд забарабаниха по ламаринения навес над терасата. Внесох я вътре и я сложих в леглото. Събух обувките и мокрите чорапи и я завих. Навън вече трещеше като при второ пришествие. Тя лежеше спокойно.

Включих мобилния, който нямаше обхват.

— Изчакай ме тук, ще ида до съседите да се обадя на Бърза помощ.

След това изхвъркнах, намятайки дъждобрана в движение. Оказа се, че изобщо не пази от дъжда. А и съседите не бяха вкъщи. Изтичах

до кметството, което естествено, също бе заключено, а и пазача не беше там. Вече целия бях мокър и почвах да замръзвам. Явно се налага да се справя сам.

Прибрах се на бегом и надникнах в стаята. Момичето лежеше така, както я бях оставил.

— Как си? Добре ли си?

Тя ме погледна и видях колко прозрачно сини са очите ѝ. Леко ми кимна.

— Искаш ли да се изкъпеш, имаш ли рани, нещо боли ли те?

— Не, нищо не ме боли, само ми е някак празно. — Гласът ѝ бе гърлен и дрезгав, а думите изкачаха някак трудно със заваляне. — Моля те, заведи ме до банята.

Помогнах ѝ да се надигне, тикнах ѝ кърпа в ръката и я заведох до банята. Видях как пуска водата и затворих вратата след себе си.

Преоблякох се и си сипах питие. Преди да пресуша чашата вече спях като къпан, унесен от ударите на капките дъжд в стъклото и шуртящата вода в банята. Заспах и засънувах...

Дъждът шиба листата и звука от това и от вятъра, огъващ високите тополи почти до земята, се превръща в грохот. Мрачно е, но очите ми виждат през тъмнината. Топлината извира от тялото ми, което се мие от падащия от небето водопад. Вървя бързо като често се оглеждам назад. Нещо ме преследва. Почти гол съм, защото се движа през гъсталаци, храсти и клони... Не усещам страх, а само знам, че трябва да бягам. Нещо е зад мен. Дъхът му е студен. Постепенно започвам да тичам, тичам... тичам... изведнъж земята пропада под краката ми и цопвам във вир. Черен вир. Бавно потъвам, а дъхът ми излиза на малки мехурчета. Те стават все по-малки и по-малки. Очите ми губят усета за светлина, когато виждам дълга сянка да пада над черната вода...

Събудих се с писък на страх. Бях в леглото си, целия чаршаф бе увит около тялото ми и полепнал от пот. Станах и с треперещи крака отидох до банята. Наплисках се с вода и сложих джезвето на котлона. Тогава се сетих за момичето в другата стая. Надникнах. Видях я

седнала на леглото с отворени очи, които светеха в тъмнината с леденосин блясък. Тя се обърна към мен и ме погледна. Погледът ѝ се проясни и стана смарагдовозелен, а къдриците и се отпуснаха тежко на голите рамене.

— Ела с мен — промълви тя, — ела и ме освободи.

Едва сега осъзнах, че съм станал гол, както спях и се мушнах в стаята си. Навлякох джинсите и ризата и пак излязох.

Кафето бе готово. Сипах в чашата и се обърнах. Тя бе вече зад мен.

— Ела с мен...

— Коя си ти? Какво си?

— Аз съм... не знам... — Сълза се търкулна. Очите ѝ бяха вече топли, тялото ѝ трепереше, а тя се олюляваше. — Аз се събудих в... гора... събудих се... и те бяха... бяха там... над мен...

— Кои те? Коя гора? Къде? — тотално объркан бях аз.

— Моля те. Ела с мен — вече ме гледаше умоляващо.

Отпих глътка кафе.

— Но навън вали! — казах го ни в клин, ни в ръкав.

— Там, където бях, е студено и мокро. Там е неприятно. Няма топли чаршафи, няма баня с топла вода и пухкав пешкир... Там бяха и те. Там са още. Моля те...

Недовърши, но аз знаех. *Ела.*

— Облечи се. Ще дойда. Само ме заведи.

Облегнах се на рамката с чаша в ръка и я погледнах. Изглеждаше толкова малка и беззащитна като нахлузваше балната си рокля, обърната с гръб към мен. Свенливо. Сякаш допреди малко не стоеше настръхнала гола срещу мен. Погледна ме през рамо подканящо. Знаех какво иска. Приблжих се и бавно обхванах с палец и показалец щифчето на ципа. Нежно го дръпнах нагоре, стараяйки се да не прескоча зъб.

— Благодаря.

— Води ме — просто казах, оставяйки недопитото кафе на масата.

Излязохме и тръгнахме. Тя напред, аз след нея. Как ли изглеждахме, ако имаше кой да ни види. Дребничко момиче с мокра официална рокля с голи рамене и пусната къдрава коса, босо и слабичко, и бос мъж с джинси и риза след нея... Добре че нямаше

никой в тази буря. Само след минута бях мокър, все едно излизах от банята.

— Коя си ти? — наруших мълчанието.

Момичето само се обърна и сложи показалец пред устните си. После се обърнахме и продължихме. Минахме през площада на селото и продължихме към Кучешката дупка. Вече тичахме. Близо до края на селото вляво бяха гробищата. Тя свърна към входа вече почти тичайки. Мярнах един некролог на влизане. На него след скръбна вест пишеше „Миглена Варварска, на 19 г. Обичната ни дъщеря, племенница и съученичка ни напусна...“. Снимката бе на моята спътница!

Спрях се, не усещах дъжда, който ме облива, не усещах водата да влиза в очите ми. Толкова мъка изпълни вените ми. Толкова жал. Толкова трепет. Всичко бе свършило!

— Ела. Ела бързо!

Тя ме викаше. Все пак беше там. Все пак беше...

Върна се към мен и видя, че гледах некролога ѝ. Сякаш малка искра страх изплува в очите ѝ. Тези невинни очи на дете-жена.

— Не го гледай. Не чети. Моля те.

— Но ти... тук ли си? Истинска ли си?

Ръката ѝ като малка отровна змия се стрелна и ме зашлеви. Рязката огнена болка ме изтръгна от унеса, от ноктите на гарвана, който искаше да отнесе душата ми там, където реките се изтичат.

— Имам нужда от теб! — Хвана ме за ръка и ме поведе между увитите с бръшлян каменни паметници, дъбовете и чемширите, по калните пътеки на отдавна забравени и избягвани селски гробища.

Направи ми знак да мълча и тихо надникнахме иззад стара гробница.

Тогава ги видях. Три-четири фигури, купчина пръст, ковчегът върху пръстта, отворен капак. Нежно бяло тяло, простряно в мръсотията. Видях ги как дърпат малката бална чантичка, как разглеждат тънкото златно синджирче, което бяха свалили току-що. Видях ги как отварят чантичката, вадят снимки и се смеят най-просташки и долно. Видях ги и я чух:

— Мама ми я купи за бала. Тази рокля и тази чантичка. А вътре сложи снимка на цялото ни семейство, за да не забравям от къде съм тръгнала, за да се обръщам към корените си, за да знам, че каквото и

да се случи, мога да разчитам на семейството си. А за това синджирче спестява няколко месеца. За да ми го купи.

Видях сълзите, видях мъката и жалостта ѝ, видях как в гърдите ми разраства цветето на яростта. Оставих ястреба на злото да впие нокти в сърцето ми, пуснах ръката на момичето и приведен се промъкнах към тримата цигани гробари.

Бяха оставили лопатите си зад гърба си. Една от тях се оказа в ръцете ми. Първия удар се стовари върху черепа на най-близкия до мен. Той не успя и да извика, просто се строполи и катурна в калната дупка. В тъмнината другите видяха само че пада, но нищо повече. Вторият ме видя чак когато изникнах пред него и забих лопатата в стомаха му. Изгъргори, преви се на две и рухна до гроба върху купчината пръст.

Третият извика и побягна. Втурнах се след него и го настигнах чак в края на селото, където го халосах през коленете. Падна на асфалта и с циврене започна да лази, вреци и умолява. Гледах тази жалка отрепка и злобата от вандалски акт се надигаше като мощно цунами. Вдигнах човекоподобното от земята и го замъкнах на 20 метра от табелата „Добре дошли в...“. От дупката се чуваше лай. Кучетата явно подушваха кръвта. Хвърлих го долу сред тях. Лаят затихна.

Сякаш силите ме напуснаха. Като старец се обърнах и се върнах до гробищата. Приближих се до гроба. Там ковчегът бе отворен, а момичето стоеше до него и ме чакаше.

— Благодаря ти — усмихна се тя, — знаех си, че мога да разчитам. Че не е късно.

— Не е късно за какво?

— Да те призова. — Тя се усмихна. Целуна ме по бузата и тръгна да излиза от гробищния парк.

Краката ми бяха натежали като олово. Опитах се да извикам след нея, да я догоня, но се движех едва-едва...

Линейката тръгна без сирени, а на мястото на катастрофата останаха да се веят само полицейските ленти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.